

Erik Roséns arkiv

Under åren 1999-2000 fördes ett stort antal lådor med arkivalier från Alby på Öland till Smålands museum i Växjö. Det rörde sig om förre glasbruksdirektören Erik Roséns under många år sparade – och delvis sorterade – handlingar från en närmare femtioårig gärning inom svensk glasindustri. Arkivalierna har successivt genomgått och ämnesordnats av under-teknad i samråd med Kronobergsarkivet i Växjö och med stöd från Stiftelsen Riksarkivarie Åke Kromnows Jubileumsfond.

Bakgrund

Erik Rosén föddes 1924 som den yngste medlemmen i en fyrhövdad barnaskara. Fadern, Alfred Rosén, bördig från Algutsboda i Småland, kom tidigt i kontakt med Ernst Johansson, affärsman inom skog och glas. Ernst Johansson hade under 1910-talet förvärvat Hovgårds fönsterglasbruk i Älghults socken, och han utökade sin egendom inom glasbranschen genom att 1916 köpa Åfors glasbruk. Där installerade han sonen Eric som den som fick ta hand om egendomen. Senare startade Ernst Johansson fönsterglasbruk i såväl Torsås som Emmaboda. Det är där Alfred Rosén kommer in i bilden som en väl fungerande platschef.

Det gamla fönsterglasbruket i Emmaboda tillverkade fönsterglas enligt cylindermetoden, och när den tillverkningen slogs ut och lades ner flyttade Alfred Rosén tillsammans med sin familj till Ljungby i västra Småland. Där ägnade han sig även i fortsättningen åt verksamhet tills han 1936 nåddes av en telefonsignal. Det var den gamle vännen och arbetsgivaren Ernst Johansson som undrade om inte Alfred kunde komma till Kosta glasbruk och reda upp vissa problem.

Saken var den att Ernst Johansson tillsammans med sonen, som nu hette Eric Åfors, hade förvärvat Kosta glasbruk, en affär som många avrätt ifrån. Glasbrukets stora skulder skulle säkert avskräckt vem som helst, men far och son Johansson/Åfors hade bestämt sig, och de behövde någon som kunde reda ut situationen. Alfred Rosén lovade att ta sig an saken under några månader, men historien slutar med att Alfred bröt upp med sin familj och flyttade in i brukets herrgård. Tre av de fyra barnen följde med. Den äldste, Lennart Rosén, flyttade till Lund för att utbilda sig till civilingenjör.

Så kom det sig att Erik Rosén växte upp i en genuin glasbruksmiljö, i ett samhälle där bruket tog ansvar för såväl de anställda som ett flertal samhällseliga funktioner. Erik skickades sedermera till Växjö, där han blev student vid det anrika läroverket. Under somrarna fostrades han ytterligare in i glasbruksmiljön genom att arbeta i hyttan. Det rörde sig alltså om en yngling som visste vad såväl glastillverkning som samhällsanda handlade om den dagen han reste till Göteborg för att så småningom bli civilingenjör vid handelshögskolan där.

Nåja, det där med att köpa Kosta glasbruk och placera Alfred Rosén som platschef var ingen dum idé. Under de kommande åren gjorde Alfred bruket skuldfritt, och 1942 kunde Kosta glasbruk fira ett hejdundrande 200-årsjubileum till vilket såväl de anställda som en lång rad

honoratiores inbjöds. Dessutom kostade man på sig en än i dag högtintressant jubileumsbok med dåvarande landsantikvariern Jan Erik Anderbjörk som redaktör. Visst, detta var mitt under brinnande världskrig, och det skall erkännas att ett stort antal av de då verksamma glasbruken överlevde tack vare framställningen av konserveringburkar. Så var det även i Kosta.

Hursomhelst, nästa steg kom 1947, då Eric Åfors köpte Boda glasbruk. En del säger att det var för de stora skogsegendomarnas skull som affären ägde rum. Eric Åfors ansåg nämligen skogen vara den säkra delen av plånboken i tider då glastillverkningen gick dåligt. Sanningen är dock att glasugnarerna ännu 1947 eldades med ved och att alla glasbruk var beroende av kontinuerliga vedleveranser. Han man egen skog var man garderad och slapp köpa den dyra veden.

Någon måste ta hand om Boda. Den i affärer mycket framgångsrike Eric Åfors vände sig i det läget till Erik Rosén. Den blot 23-årige civilekonomen accepterade erbjudandet, och därmed hade Boda glasbruk fått en chef som visste hur glasframställning gick till. Boda glasbruk, grundat 1864, hade en stabil produktion av såväl servisglas som annat som dåtidens konsumenter efterfrågade. De som borgade för kvaliteten var en etablerad och skick glasarbetarstam samt formgivaren Fritz Kallenberg.

Erik Rosén insåg genast att samhället Boda måste få en uppryckning vad gällde vägar, elförsörjning, bostäder och mycket annat. Med hjälp av kommunen och andra intressenter bedrevs arbetet under en följd av år tills Boda hade allt det som 1960-talet krävde av standard och anläggningar. Men dessförinnan hade Erik Rosén påbörjat det som skulle bli en av hans signaturer, nämligen rekryteringen av nya formgivare och därmed förnyelsen av svensk glas-konst i efterkrigstidens Sverige. Hans första rekrytering skedde 1953, och formgivarens namn var Erik Höglund.

Nu pekade allting framåt. Erik Höglund blev så småningom en succé, även om det tog några år innan han blev lönsam, som Erik Rosén själv uttrycker saken. Boda placerades på kartan, och från tjänstevillan Ekebacken utgick de insatser som under mer än tre årtionden kom att prägla Erik Roséns marknadsföringsstrategi. Boda Nova, Boda Smide Boda trä och andra nya projekt introducerades. Samhället Boda blev navet i det som följa skulle.

Framgångarna ledde till att Erik Rosén 1958 gjordes till chef även för Eric Åfors eget skötebarn, Åfors glasbruk. Dit rekryterades nya formgivare. Bertil Vallien kom dit redan i slutet av 1960-talet och Ulrica Hydman-Vallien lockades även hon så småningom att börja formge glas. Sedan gick allt av bara farten. Under stark ekonomisk kontroll växte de två glasbruk Erik Rosén hade att sköta, och 1964 var det dags att göra honom till chef även för Kosta glasbruket, det tredje benet i familjen Åfors småglasimperium.

Kosta glasbruk hade uppenbarliga problem vid Erik Roséns tillträde 1964, men istället för att gnälla, satsade man offensivt. Ann och Göran Wärfff rekryterades som formgivare för att vid sidan av Vicke Lindstrand och Mona Morales Schildt ge det anrika glasbruket en ny profil. Satsningen var lyckad, och framgångarna lät inte vänta på sig. Snart rekryterades ett antal

formgivare till såväl Boda som Åfors och Kosta. Totalt omfattar Erik Roséns formgivarrekryteringar inte mindre än 16 namn.

Eftersom alla tre bruken hade samma huvudägare uppstod tanken på sammanslagning. Härvid spelar förutom Erik Rosén "företagsdoktorn" Ulf af Trolle en viktig roll. Den senare, med erfarenheter från andra delar av svensk industri, förespråkade sammanläggning och skapande av stora slagkraftiga enheter. Följden blev, att man med största hänsynstagande till de speciella förhållanden som rådde inom de småländska glasbruksorterna, skapade något som på den tiden kunde kallas för ett storföretag. Man var dessutom beredd att fusionera med den store konkurrenten Orrefors, något som inte kom till stånd i det här skedet.

Nåväl, de tre glasbruken Kosta, Boda och Åfors omvandlades successivt i slutet av 1960-talet till Åforsgruppen, ett företag, som i sin tur 1972 förvärvade Johansfors glasbruk. Sedan sker något som ingen egentligen förväntat sig. Familjen Åfors säljer nämligen sin egendom till Upsala-Ekeby, något som i sin tur leder till att innehålllet i de fyra glasbruken byter namn till Kosta Boda AB. Erik Rosén stannar under resten av 1970-talet kvar som aktör för glasdelen inom Upsala-Ekeby, men i början av 1980-talet väljer han att lämna företaget och starta egen verksamhet. Han återkommer emellertid i styrelsen för Kosta Boda under 1980-talet och engagerar sig i en rad andra styrelser, bland annat Målerås glasbruk.

Innehåll

Erik Roséns arkiv är till största delen ett företagsarkiv. Även privata inslag finns. De första dokumenten härstammar från tiden omkring 1950, medan merparten av handlingarna har sitt ursprung i 1960- och 1970-talen.

I samband med förtecknandet har viss gallring skett, främst med avseende på sådant material som finns hos andra arkivbildare, exempelvis Svenska Glasbruksföreningen, Glasindustrins Arbetsgivareförbund och Hushållglasfabrikanternas Förening. Arkiven efter de nämnda förvaras tillsammans med arkiven från andra branschorganisationer i Smålands museum. De från Erik Roséns arkiv utgallrade handlingarna kommer att stämmas av mot branschorganisationernas arkiv och eventuellt inlemmas där.

Viss avstämning har skett mot arkiven vid glasbruken i Boda, Åfors, Kosta och Johansfors. Därvidlag kan man konstatera att arkivet i Boda framför allt innehåller pressmaterial och andra disparata handlingar. Arkivet i Åfors är delvis förtecknat och innehåller en hel del material från tiden före Erik Roséns ankomst till företaget. I Kosta finns framför allt de äldre handlingarna bevarade i källaren under brukskontoret. Arkivet i Johansfors är mycket innehållsrikt men innehåller av naturliga skäl huvudsakligen material från tiden före Åforsgruppens förvärv av företaget 1972. Sammanfattningsvis kan konstateras att vissa delar av de arkivalier som ingår i Erik Roséns arkiv kan spåras i de vid bruken ännu befintliga arkiven.

Som tidigare nämnts var Erik Roséns arkiv vid tiden för överförandet till Smålands museum delvis ordnat innehållsmässigt såtillvida att serien EI till största delen återfanns i gamla arkivpärmar och att serien FI förvarats i såväl pärmar som buntar med angivande av ungefärligt

innehåll. Övriga handlingar, som nu ingår i serien FII, förvarades vid förvärvet i ett antal plastfickor och andra omslag.

I och med att Erik Rosén i egenskap av verkställande direktör förvarade allt väsentligt arbetsmaterial i sin närhet och tog det med sig när han slutade på företaget, har ett för svensk glasindustri mycket viktigt material bevarats till eftervärlden i ett sammanhållet skick. I den händelse han valt att själv gallra ut och/eller kassera handlingarna hade mycken viktig kunskap för förståelsen av utvecklingen av den svenska glasindustrin under efterkrigstiden gått förlorad. Det är detta som gör arkivet så viktigt för framtida forskning.

Serie EI, korrespondens, omfattar 12 kapslar och omspanner åren 1972-1975, alltså den period då Åforsgruppen bestod av fyra glasbruk och så småningom ombildades till Kosta Boda AB. Efter genomgång har den gamla ordningen från förvaringen i pärmar bibehållits. Utgående korrespondens varvas således med ingående. De allra flesta utgående breven är författade och underskrivna av Erik Rosén själv, vilket i sin tur visar på stor aktivitet hos verkställande direktören. Han höll själv i alla ärenden av såväl hög som låg dignitet inom företaget.

Serie FI, PM och interna meddelanden, omfattar 13 kapslar och omspanner åren 1964-1978i. Även har ordningen från de gamla pärmarna i huvudsak bibehållits. Materialet är synnerligen intressant från två utgångspunkter. För det första ger meddelandeserien fullständig inblick i företagets interna skötsel, med klara direktiv från verkställande direktören till alla nivåer i företaget. För det andra visar serien Erik Roséns enorma arbetskapacitet och förmåga att själv hålla sig a jour med allt som händer. Själv säger han att de allra flesta handlingarna i serien skrevs på kvällar och nätter. Sannerligen en prestation då här finns tusentals längre eller kortare PM och meddelanden. Kapsel 13 innehåller även material till och från medarbetarna Curt Haglund och Per Gezelius.

Serie FII, diverse ämnesordnade handlingar, omfattar 21 kapslar och separata pärmar. 1-5 innehåller främst tidningsklipp och bildmaterial. Sedan följer i kapsel 6 handlingarna rörande företagsfusionerna under 1950-1970-talen, ett material som inte var ämnesordnat innan förteckningsarbetet påbörjades. Kapsel 7 rymmer bevarade handlingar från förtagsnämndens sammanträden 1948 och 1958-1974. Resten av serie FII har ämnesordnats under rubrikerna organisation, kapslarna 8-10, styrelse-budget-ekonomi, 11-12, inköp-försäljning-prislistor, 13-15, tekniska frågor, 16, marknadsföring och reklam, 17-18, utlandsprojekt, 19-20 och övrigt, 21. I likhet med kapsel 6 har kapslarna 8-21 ämnesordnats efter omfattande sortering av arkivalier ur diverse pärmar, plastfickor och kuvert.

Växjö i november månad 2003

Lars Thor

Arkivförteckningen kompletterad och reviderad i november 2014 av Per-Olof Andersson.

Erik Roséns arkiv

Under åren 1999-2000 fördes ett stort antal lådor med arkivalier från Alby på Öland till Smålands museum i Växjö. Det rörde sig om förre glasbruksdirektören Erik Roséns under många år sparade – och delvis sorterade – handlingar från en närmare femtioårig gärning inom svensk glasindustri. Arkivalierna har successivt genomgått och ämnesordnats av undertecknad i samråd med Kronobergsarkivet i Växjö och med stöd från Stiftelsen Riksarkivarie Åke Kromnows Jubileumsfond.

Bakgrund

Erik Rosén föddes 1924 som den yngste medlemmen i en fyrehövdad barnaskara. Fadern – Alfred Rosén – bördig från ~~Algutsboda~~ socken i Småland kom tidigt i kontakt med Ernst Johansson, affärsman inom skog och glas. Ernst Johansson hade under 1910-talet förvärvat Hovgårds fönsterglasbruk i Älghults socken, och han utökade sin egendom inom glasbranschen genom att 1916 köpa Åfors glasbruk. Där installerade han sonen Eric som den som fick ta hand om egendomen. Senare startade Ernst Johansson fönsterglasbruk i såväl Torsås som Emmaboda. Det är där Alfred Rosén kommer in i bilden som en väl fungerande platschef.

Det gamla fönsterglasbruket i Emmaboda tillverkade fönsterglas enligt cylindermetoden, och när den tillverkningen slogs ut och lades ner flyttade Alfred Rosén tillsammans med sin familj till Ljungby i västra Småland. Där ägnade han sig även i fortsättningen åt affärsverksamhet tills han 1936 nåddes av en telefonsignal. Det var den gamle vännen och arbetsgivaren Ernst Johansson som undrade om inte Alfred kunde komma till Kosta glasbruk och reda upp vissa problem.

Saken var den att Ernst Johansson tillsammans med sonen, som nu hette Eric Åfors, hade förvärvat Kosta glasbruk, en affär som många avrått ifrån. Glasbrukets stora skulder skulle säkert avskräckt vem som helst, men far och son Johansson/Åfors hade bestämt sig, och de behövde någon som kunde reda ut situationen. Alfred Rosén lovade att ta sig an saken under några månader, men historien slutar med att Alfred bröt upp med sin familj och flyttade in i brukets herrgård. Tre av de fyra barnen följde med. Den äldste – Lennart Rosén – flyttade till Lund för att utbilda sig till civilingenjör. *k711*

Så kom det sig att Erik Rosén växte upp i en genuin glasbruksmiljö, i ett samhälle där bruket tog ansvar för såväl de anställda som ett flertal samhällsliga funktioner. Erik skickades sedermera till Växjö, där han blev student vid det anrika läroverket. Under somrarna fostrades han ytterligare in i glasbruksmiljön genom att arbeta i hyttan. Det rörde sig alltså om en yngling som visste vad

såväl glastillverkning som samhällsanda handlade om den dagen han reste till Göteborg för att småningom bli civilekonom vid handelshögskolan där.

Nåja, det där med att köpa Kosta glasbruk och placera Alfred Rosén som platschef var ingen dum idé. Under de kommande åren gjorde Alfred bruket skuldfritt, och 1942 kunde Kosta glasbruk fira ett hejdundrandes 200-årsjubileum till vilket såväl de anställda som en lång rad honoratiores inbjöds. Dessutom kostade man på sig en än idag högintressant jubileumsbok med dåvarande landsantikvarien Jan Erik Anderbjörk som redaktör. Visst, detta var mitt under brinnande världskrig, och det skall erkännas att ett stort antal av de då verksamma glasbruken överlevde tack vare framställningen av konserveringsburkar. Så var det även i Kosta.

Hursomhelst, nästa steg kom 1947 då Eric Åfors köpte Boda glasbruk. En del säger att det var för de stora skogsegendomarnas skull som affären ägde rum. Eric Åfors ansåg nämligen skogen vara den säkra delen av plånboken i tider då glastillverkningen gick dåligt. Sanningen är dock att glasugnarna ännu 1947 eldades med ved och att alla glasbruk var beroende av kontinuerliga vedleveranser. Hade man egen skog var man garderad och slapp köpa den dyra veden.

Någon måste ta hand om Boda. Den i affärer mycket framgångsrike Eric Åfors vände sig i det läget till Erik Rosén. Den blott 23-årige civilekonomen accepterade erbjudandet, och därmed hade Boda glasbruk fått en chef som visste hur glasframställning gick till. Boda glasbruk, grundat 1864, hade en stabil produktion av såväl servisglas som annat som dåtidens konsumenter efterfrågade. De som borgade för kvaliteten var en etablerad och skicklig glasarbetarstam samt formgivaren Fritz Kallenbe~~g~~. /rg ?

Erik Rosén insåg genast att samhället Boda måste få en uppryckning vad gällde vägar, elförsörjning, bostäder och mycket annat. Med hjälp av kommunen och andra intressenter bedrevs arbetet under en följd av år tills Boda hade allt det som 1960-talet krävde av standard och anläggningar. Men dessförinnan hade Erik Rosén påbörjat det som skulle bli en av hans signaturer, nämligen rekryteringen av nya formgivare och därmed förnyelsen av svensk glaskonst i efterkrigstidens Sverige. Hans första rekrytering skedde 1953, och formgivarens namn var Erik Höglund.

Nu pekade allting framåt. Erik Höglund blev småningom en succé, även om det tog några år innan han blev lönsam, som Erik Rosén själv uttrycker saken. Boda placerades på kartan, och från tjänstevillan Ekebacken utgick de insatser som under mer än tre årtionden kom att prägla Erik Roséns marknadsföringsstrategi.

Boda Nova, Boda Smide, Boda trä och andra nya projekt introducerades. Samhället Boda blev navet i det som följa skulle.

Framgångarna ledde till att Erik Rosén 1958 gjordes till chef även för Eric Åfors eget skötebarn, Åfors glasbruk. Dit rekryterades nya formgivare. Bertil Vallien kom dit redan i slutet av 1960-talet, och Ulrica Hydman-Vallien lockades även hon småningom att börja formge glas. Sedan gick allt av bara farten. Under stark ekonomisk kontroll växte de två glasbruk Erik Rosén hade att sköta, och 1964 var det dags att göra honom till chef även för Kosta glasbruk, det tredje benet i familjen Åfors småglasimperium.

Kosta glasbruk hade uppenbarliga problem vid Erik Roséns tillträde 1964, men i stället för att gnälla satsade man offensivt. Ann och Göran Wärff rekryterades som formgivare för att vid sidan av Vicke Lindstrand och Mona Morales Schildt ge det anrika glasbruket en ny profil. Satsningen var lyckad, och framgångarna lät inte vänta på sig. Snart rekryterades ytterligare ett antal formgivare till såväl Boda som Åfors och Kosta. Totalt omfattar Erik Roséns formgivarrekryteringar inte mindre än 16 namn.

Eftersom alla tre bruken hade samma huvudägare uppstod tanken på sammanslagning. Härvid spelar förutom Erik Rosén "företagsdoktorn" Ulf af Trolle en viktig roll. Den senare, med erfarenheter från andra delar av svensk industri, förespråkade sammanläggning och skapande av stora slagkraftiga enheter. Följden blev, att man med största hänsynstagande till de speciella förhållanden som rådde inom de småländska glasbruksorterna, skapade något som på den tiden kunde kallas för ett storföretag. Man var dessutom beredd att fusionera med den store konkurrenten Orrefors, något som inte kom till stånd i det här skedet.

Nåväl, de tre glasbruken Kosta, Boda och Åfors omvandlades successivt i slutet av 1960-talet till Åforsgruppen, ett företag, som i sin tur 1972 förvärvade Johansfors glasbruk. Sedan sker något som ingen egentligen förväntat sig. Familjen Åfors säljer nämligen sin egendom till Upsala-Ekeby, något som i sin tur leder till att innehålllet i de fyra glasbruken byter namn till Kosta Boda AB. Erik Rosén stannar under resten av 1970-talet kvar som aktör för glasdelen inom Upsala-Ekeby, men i början av 1980-talet väljer han att lämna företaget och starta egen verksamhet. Han återkommer emellertid i styrelsen för Kosta Boda under 1980-talet och engagerar sig i en rad andra styrelser, bland annat Målerås glasbruk.

Innehåll

Erik Roséns arkiv är till största delen ett företagsarkiv. Även privata inslag finns. De första dokumenten härstammar från tiden omkring 1950, medan merparten av handlingarna har sitt ursprung i 1960- och 1970-talen.

I samband med förtecknandet har viss gallring skett, främst med avseende på sådant material som finns hos andra arkivbildare, exempelvis Svenska Glasbruksföreningen, Glasindustrins Arbetsgivarförbund och Hushållglasfabrikanternas Förening. Arkiven efter de nämnda förvaras tillsammans med arkiven från andra branschorganisationer i Smålands museum. De från Erik Roséns arkiv utgallrade handlingarna kommer att stämmas av mot branschorganisationernas arkiv och eventuellt inlemmas där.

Viss avstämning har skett mot arkiven vid glasbruken i Boda, Åfors, Kosta och Johansfors. Därvidlag kan man konstatera att arkivet i Boda framför allt innehåller pressmaterial och andra disparata handlingar. Arkivet i Åfors är delvis förtecknat och innehåller en hel del material från tiden före Erik Roséns ankomst till företaget. I Kosta finns framför allt de äldre handlingarna bevarade i källaren under brukskontoret. Arkivet i Johansfors är mycket innehållsrikt men innehåller av naturliga skäl huvudsakligen material från tiden före Åforsgruppens förvärv av företaget 1972. Sammanfattningsvis kan konstateras att vissa delar av de arkivalier som ingår i Erik Roséns arkiv kan spåras i de vid bruken ännu befintliga arkiven.

Som tidigare nämnts var Erik Roséns arkiv vid tiden för överförandet till Smålands museum delvis ordnat innehållsmässigt såtillvida att serien E I till största delen återfanns i gamla arkivpärmar och att serien F I förvarats i såväl pärmar som buntar med angivande av ungefärligt innehåll. Övriga handlingar, som nu ingår i serien F II, förvarades vid förvärvet i ett antal plastfickor och andra omslag.

I och med att Erik Rosén i egenskap av verkställande direktör förvarade allt väsentligt arbetsmaterial i sin närhet och tog det med sig när han slutade på företaget har ett för svensk glasindustri mycket viktigt material bevarats till eftervärlden i ett sammanhållet skick. I den händelse han valt att själv gallra ut och/eller kassera handlingarna hade mycken viktig kunskap för förståelsen av utvecklingen av den svenska glasindustrin under efterkrigstiden gått förlorad. Det är detta som gör arkivet så viktigt för framtida forskning.

Serie E I, korrespondens, omfattar 12 kapslar och omspanner åren 1972-1975, alltså den period då Åforsgruppen bestod av fyra glasbruk och småningom ombildades till Kosta Boda AB. Efter genomgång har den gamla ordningen från förvaringen i pärmar bibehållits. Utgående korrespondens varvas således med

ingående. De allra flesta utgående breven är författade och underskrivna av Erik Rosén själv, vilket i sin tur visar på stor aktivitet hos verkställande direktören. Han höll själv i alla ärenden av såväl hög som låg dignitet inom företaget.

Serie F I, PM och interna meddelanden, omfattar 13 kapslar och omspannar åren 1964-1978. Även här har ordningen från de gamla pärmarna i huvudsak bibehållits. Materialet är synnerligen intressant från två utgångspunkter. För det första ger meddelandeserien fullständig inblick i företagets interna skötsel med klara direktiv från verkställande direktören till alla nivåer i företaget. För det andra visar serien Erik Roséns enorma arbetskapacitet och förmåga att själv hålla sig ajour med allt som hände. Själv säger han att de allra flesta handlingarna i serien skrevs på kvällar och nätter. Sannerligen en prestation då här finns tusentals längre eller kortare PM och meddelanden. Kapsel 13 innehåller även material till och från medarbetarna Curt Haglund och Per Gezelius.

Serie F II, diverse ämnesordnade handlingar, omfattar 21 kapslar och separata pärmar. 1-5 innehåller främst tidningsklipp och bildmaterial. Sedan följer i kapsel 6 handlingarna rörande företagsfusionerna under 1950-1970-talen, ett material som inte var ämnesordnat innan förteckningsarbetet påbörjades. Kapsel 7 rymmer bevarade handlingar från företagsnämndens sammanträden 1948 och 1958-1974. Resten av serie F II har ämnesordnats under rubrikerna organisation, kapslarna 8-10, styrelse-budget-ekonomi, 11-12, inköp-försäljning-prislistor, 13-15, tekniska frågor, 16, marknadsföring och reklam, 17-18, utlandsprojekt, 19-20 och övrigt, 21. I likhet med kapsel 6 har kapslarna 8-21 ämnesordnats efter omfattande sortering av arkivalier ur diverse pärmar, plastfickor och kuvert.

Växjö i november månad 2003

Lars Thor